

Του ΝΙΚΟΥ ΣΑΤΕΡΗ

ΙΕΠΙΦΥΛΛΙΑΣΕΣ του κυριακάτικου

«Βήματος» φιλοξενούν σελιφές του κ. Μπακιρτζιάνη για την εκπαίδευση και όχι μόνο. Σημείω, το περιεχόμενο των άρθρων του, ιδιαίτερα αφού ανέλαβε την προεδρία του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, έδωσε λάδι για αναβλάστηση απόψεων αλλά και ανεγκλίσεων.

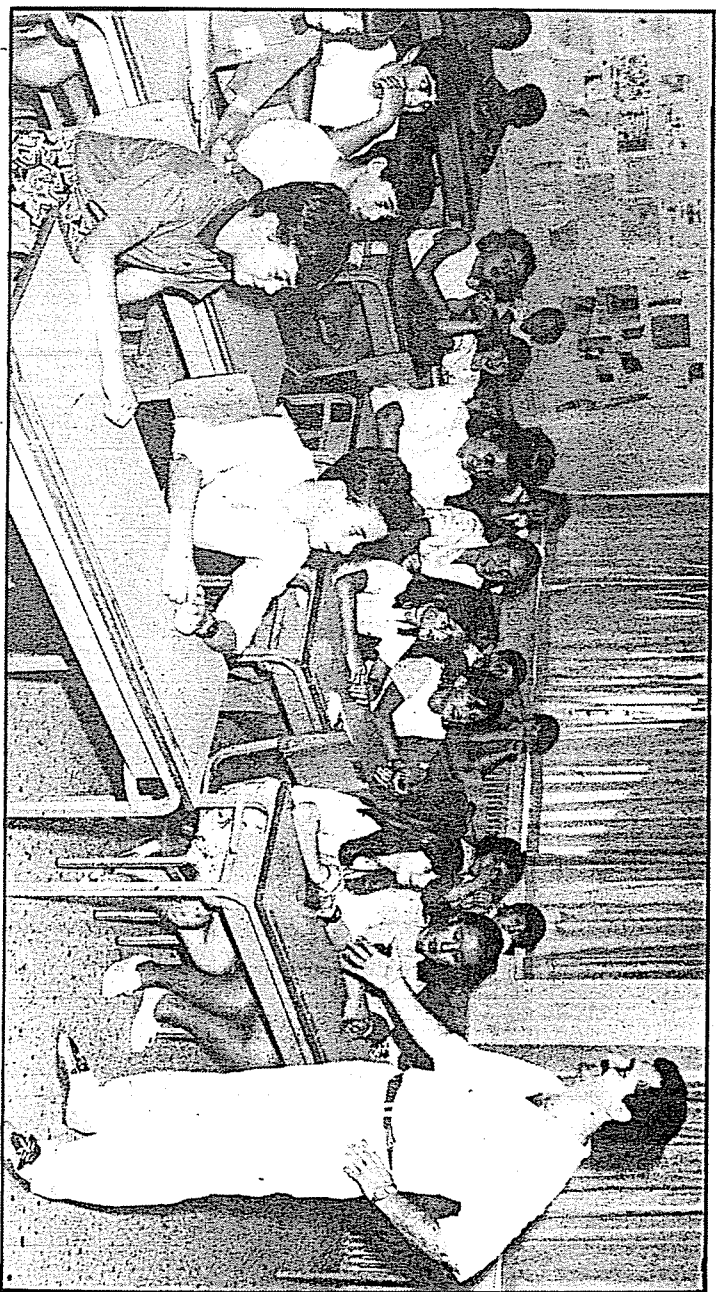
Είναι αλήθεια πως σε αυτό τον κύκλο οι εκπαιδευτικοί της δόξης άδραγχα ειργονόητραν διατυπώνοντας τις απόψεις τους. Ο καλύτερος μπορεί να υποστηρίξει το γιατί. Όλοι γνωρίζουν πως η διατύπωση απόψεων για την τρέχουσα εκπαιδευτική πολιτική από άτομα, όταν μάλιστα αυτά δεν έχουν συγκεκριμένο συνδικαλιστικό τίτλο, δεν και ούστρημα πολιτικής προσοχής, εμπεδίζει δογμάτα την «κίχνη» τους μέσα στο θεσμό. Γιατί ακόμη και αν για τους «αντιλάλους» της συγκεκριμένης εκπαιδευτικής πολιτικής, δηλαδή την εκάστοτε αντιπολίτευση, η διατύπωση κριτικής συγκεκριμένης κριτικής μπορεί να είναι ευχάριστη και εκπαιδευτική, η πράξη της διατύπωσης λόγω, ιδιαίτερα κριτική, από υπαλλήλους του ΥΠΕΠΘ, αποτελεί πράξη εξ ουσιολογίου «απειθείας».

Εξάγερση σ' αυτό τον κανόνα απορροφών πρώτα αυτοί που, από «απρόβλεπτο ξέλο», έχουν, τα τελευταία και με κατάμετρες επιβές σε πρώτο μετωπικό πεδίο, να υπερδικαστούν τη συγκεκριμένη εκπαιδευτική πολιτική, γιατί αποθάνονται πως της χρωστούμε. Όμως τέτοια κίνητρα, που γίνονται αμέσως αντιληπτά, αναρριών τον λόγο ως κριτική παράθεση και μετατρέπον τον όλο τους εγχείρημα σε γελοιογραφία.

Η πρόσφατη «μεταρρύθμιση»

Σε πρόσφατο άρθρο του που δημοσιεύθηκε στο «Βήμα» (Κυριακή 10-1-93) με τίτλο «Η κατάσταση μας και οι νέες προγραμματικές θέσεις», ο κ. Μπακιρτζιάνης θέσπισε απαράτητα την να ανατρέξει το κύριο θέμα του, να προνοήσει στον αναγνώστη τα εσπερικά της πρόσφατης «μεταρρύθμισης» που υποστηρίχθηκε επιτεύχεται στις μέρες μας.

Θα σταθούμε σ' αυτό το μέγεθος, γιατί τα άλλα, ενώ το περιεχόμενό τους είναι προνόμιο για την ιστορία των ιδεών (π.χ. ο όρος «κρίσις εθνολογία» ούτως είναι η συμμετοχή μιας αντιλήψης, όχι παρόμοια με τον ελληνολογιστικό πολιτικό, «κοιμήσι» διασποράς, μια και ο όρος έχει περτυθεί, σε αχρηστία μετά τη διαφήμισή του την περίοδο της δικτατορίας). Λίγο ασχολούν την τρέχουσα σχολική πραγματικότητα, που ζουν

Η ΠΡΕΧΟΥΣΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ Ελάχιστα σχόλια σε ένα άρθρο

Εκπαιδευτικοί και μαθητές. Για τον κ. πρόεδρο, λοιπόν, στα περιεχόμενα της πρόσφατης μεταρρύθμισης προλαμβάνεται: α) Η επιμόρφωση των εκπαιδευτικών. β) Η φιλική βελτίωση και επαγγελματική της ουσιαστικής διαίτησης και επάρκειας στα σχολεία που έλειψαν τα προηγούμενα χρόνια. γ) Η με «αντικειμενικά κριτήρια» επιλογή των διευθυντών και σχολικών συμβούλων. δ) Οι «ανακεφαλωτικές εξετάσεις» που έδωσαν τη (υπο)καταγωγή δική μας) άλλους γυμνάσιους στη λειτουργία του σχολείου. ε) Ο εκσυγχρονισμός των αναλυτικών προγραμμάτων με ενιαία θεώρηση της ύλης της (ενωλίσθη) υποχρεωτικής εκπαίδευσης που θα λογιστεί ποσοχές... όπου θα σπληχθεί ο θεσμός του πολιτικού διδίου. στ) «Η καθιέρωση της διδασκαλίας δύο ξένων γλωσσών, της αγγλικής και της γαλλικής, καθιέρωση των σχολικών δραστηριοτήτων», ζ) τέλος η σύνταξη νέων βιβλίων.

Εισαγωγικά μάλιστα σημειώνεται πως τα παρακάτω πιστώνονται «αντικειμενικά στη σημειωτή πολιτική ηγεσία του υπουργού Παιδείας και σε όσους έχουν δουλέψει μαζί». Ας δούμε όμως (χρηδίζ να μπορούμε ούτε στιγμή να περυσιά να χωραχτηρίσουμε τις πράξεις μας ως αντικειμενικές) τι συνέδη και πώς κατατάσσεται ο εκπαιδευτικός της πράξης της παραπάνω «μεταρρύθμισης». Μια πρώτη παρατήρηση είναι πως η «κατάσταση» των εκπαιδευτικών... Όμως και σ' αυτή την περίπτωση, επισφαιλάει πάλι, πρέπει να σημειωθεί πως οι προτεινόμενες αλλαγές δεν είναι ούτε νέες ούτε αμετάβλητες.

Ας δούμε όμως πάλι, από την «αντικειμενική» τους με τον ενδοιμπρεσιακό πόντο ευθύνης θεσμο, τα ΠΕΚ. Σ' αυτά, επιπλέον, αντικείμενα και η εισαγωγική επιμόρφωση των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών. Για τα ίδια τα ΠΕΚ και το πού αυτά φαίνεται να πηγαίνουν, έχουν γραφεί πολλά (π.χ. Μωσαντής, Βόρος κ.ά.). Θα προσθέσουμε όμως ορισμένα που μπορεί να αρδωχθούν κατωποιστικά.

Τα ΠΕΚ ουσιαστικά χρηματοδοτούνται από την ΕΟΚ. Το εγγραπτικό πνεύμα όμως του θεσμο εξαναγκάζει αυστηρά στη χρηματοδότηση του. Όχι μόνο δεν αείσωχθηκε η ευρωπαϊκή πείρα στην οργάνωσή τους, που βίαι τους εκπαιδευτικούς, που μετακαταδίδονται και τους θεσμους που τους αντιπροσωπεύουν, να έχουν ομογενετικό λόγο στο τούτο οργάνωσή τους (καρίσας μετεκαταδίδονται τους (καρίσας το δικαίω μόρταλο θα ήταν μεγάλη ευκαιρία να αείσωχθεί), αλλά υπάρχουν προσαρμοσμένο σε γαρονοκομιστικές αντιλήψεις και πολιτικές (!) παραμύθιας, Παράδειγμα, η εγκρίσις για την «διδιμοχλήση» των εκπαιδευτικών που φοιτούν σ'

αυτά, εκεί περιγράφεται «μεταρρύθμιση». Ας δούμε όμως πάλι, από τις αλλαγές που σημειώθηκαν τα δύο τελευταία χρόνια στο χώρο της υποχρεωτικής και επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών. Α) Η επιμόρφωση των εκπαιδευτικών είναι πραγματικά μια σπληνική αλλογή. Πρόκειται για την κατάργηση του ΣΕΛΑΕ και ΕΛΑΜΕ, σχολικών μονοτούς φοιτητές - περιόχου εκτός κερμιά - δοσκάων και καθηγητών, και την «αντικατάστασή» τους με τον ενδοιμπρεσιακό πόντο ευθύνης θεσμο, τα ΠΕΚ. Σ' αυτά, επιπλέον, αντικείμενα και η εισαγωγική επιμόρφωση των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών.

Είναι αλήθεια πως τα παρακάτω πιστώνονται «αντικειμενικά στη σημειωτή πολιτική ηγεσία του υπουργού Παιδείας και σε όσους έχουν δουλέψει μαζί». Ας δούμε όμως (χρηδίζ να μπορούμε ούτε στιγμή να περυσιά να χωραχτηρίσουμε τις πράξεις μας ως αντικειμενικές) τι συνέδη και πώς κατατάσσεται ο εκπαιδευτικός της πράξης της παραπάνω «μεταρρύθμισης». Μια πρώτη παρατήρηση είναι πως η «κατάσταση» των εκπαιδευτικών... Όμως και σ' αυτή την περίπτωση, επισφαιλάει πάλι, πρέπει να σημειωθεί πως οι προτεινόμενες αλλαγές δεν είναι ούτε νέες ούτε αμετάβλητες.

κοινωνικές κατηγορίες που θα υπορροφών εκπαιδευτικά λόγω κοινωνικής καταγωγής, ιδιαίτερα φροντίδα για τα άτομα με ειδικές ανάγκες). Στην περίπτωση αυτή το υποχρέω, στις επιλογές προσαρτήσεις του συνλόγου μετεκαταδυσόμενων και του Π.Τ. του Πανεπιστημίου Αθηνών να περιέχεται ο θεσμός στην ευθύνη του, ανάρτησε με ένα νόμο, τον 2009, που προέβλεπε τη διατήρηση του Ξερεσασμένου κώδεστος Λειτουργίας της σχολής και την επέκτασή της μάλιστα και στη Θεσσαλονίκη. Νόμο, που πηγα να περιέχει ένας χροδός, έρχεται να καταργηθεί στην πράξη.

Ο δεύτερος θεσμικός φορτός την ιστορία των πτυχίων. Αυτή προέβλεπε τη δυνατότητα επιστροφής του μεγάλτεσου βαθμού των δοσκάων στο Πανεπιστήμιο (χρηδίζ να εγκαταλείψουν τη θέση τους) για μεγάλα χρονικά διαστήματα, μέχρι δύο χρόνια, με ένα κόστος που δεν ξεπερνούσε, ανά έτος, τα 200 εκατομμύρια δραχ. Ποσό το λυόεργο εντέλες για ένα γνωστικό επακακαθορισμό του επιπέδου εκπαιδευτικής των εκπαιδευτικών. Όταν μάλιστα ο θεσμικός αυτός φορτός ουσιαστικά τους εκπαιδευτικούς που έχουν εκλεγεί λυόεργο από το μισό της εκπαιδευτικής τους καρίερας, Θεσμιο, που πρέπει να σημειωθεί, είχαν οι ίδιοι αραιώσει και είχε γίνει με χαρά δεκτός από τον τάως υπύχογιο κ. Ασπροπόνοιο. Ξερεσάει, λοιπόν, πως με αυτό που θα μπορούσε να χρεδωθεί κανείς τη σημειωτή εκπαιδευτική πολιτική και τη διοίκηση του Π.Ι. είναι η αντιλήψη πως οι εκπαιδευτικοί είναι καλύτερα να «επιμορφώνονται» μακριά από το πανεπιστήμιο. Μετά σε ένα θεσμιο που θα επιμένει να προτάσσει την υπαλλήλική τους διοίκηση, ώστε ουσιαστικά να καθορίζεται τα όριά τους ως εκπαιδευτικούς - επιστήμονες. Αυτόχρονα καταργεί στην πράξη, η αντιλήψη αυτή, την προδίαση του 1566 για πανεπιστημιακή μετεκαταδίδωση των εκπαιδευτικών, διασπαιμεί ως δικό της καθόδημα το ορισμο ενός θεσμιο που δεν πληγώνεται με δικούς του πόρους και μορτάται τέλος κάποια επιμύθια, κυρίως σε σχολικούς συμβούλους, προσκομίζοντάς τους να αρδωχθούν - δεν θέλουν και πολύ - το γόλο τους ως εκπαιδευτές - διδασκαστές.

Θα ακολουθήσει μια σειρά άρθρων, που θα σχολιάζουν τις λανές μεταρρύθμισεις. * Χρησιμοποιώ τον όρο «επιμόρφωση», επειδή είναι, αν και αδόκιμος, σε πλήρη χρήση. Χρησιμοποιήθηκε αρχικά για να ορίσει τη βεσχύχουτη μετεκαταδίδωση και κώδεστος σε αντιδιαστολή με αυτήν. Η ίδια όμως η χρήση του προδίασεται ιδεολογικές διαστάσεις, που όμως δεν μπορούμε να ανατρέξουμε εδώ.

Σημειώσεις * Θα ακολουθήσει μια σειρά άρθρων, που θα σχολιάζουν τις λανές μεταρρύθμισεις. ** Χρησιμοποιώ τον όρο «επιμόρφωση», επειδή είναι, αν και αδόκιμος, σε πλήρη χρήση. Χρησιμοποιήθηκε αρχικά για να ορίσει τη βεσχύχουτη μετεκαταδίδωση και κώδεστος σε αντιδιαστολή με αυτήν. Η ίδια όμως η χρήση του προδίασεται ιδεολογικές διαστάσεις, που όμως δεν μπορούμε να ανατρέξουμε εδώ.